

тѣзи онытванія не сполучихъ при упорството на народа. И пръвъ Султанъ Махмудъ 2-й сполучи това насилственно, като съсипа на 1826 бунтовното тѣло на Еничеритѣ. Но при това повоустроенитѣ отъ този владѣтель войски нито бѣхъ еще доволно обучены, нито колкото трѣбаше многобройны за да устоятъ срѣщу Руситѣ въ военныйтѣ имъ походъ на 1828 1829. Генералъ Дибичъ достигна до Кѣрк-кисіѣ, т. е. 35 левгы далечъ отъ Цариградъ. Великій Везиръ ся затвори въ Шюменъ, въ Азіѣ рускійтъ генералъ Паскевичъ привзе твърдинѣтъ Ерзерумъ; въ тѣзи критически обстоятелства Султанътъ, заплашванъ даже и отъ жителитѣ на столицѣтъ прие мирътъ въ Одринъ на 14 Септемврія 1829, чрѣзъ който му ся налагахъ значителны обезщетенія, и чрѣзъ който спечелихъ много други ползованія побѣдителитѣ.

Двъ години подиръ това Египетскійтъ подкралъ Мехмедъ Али ся възбунтува и обяви войнѣ на Султанъ Махмуда. Египетскитѣ войски стигнахъ до Коніа въ Малѣ Азіѣ, и Султанътъ ся намѣри въ нуждѣ да иска съюзничество на Росіѣ.

За послѣдніѣтъ войнѣ на Турціѣ съ Росіѣ (1853-56) и ползытъ които придобы Турція чрѣзъ мирътъ въ Парижъ на 1856, ный споменуваме само като за пѣщо извѣстно вече на читателитѣ ни и склучаеми съ това краткото си историческо обозрѣніе за Турцитѣ.

(Цариградскій Хроносъ год. 1862.)

СУЛТАНЪТЪ ВЪ ПОХОДЪ.

Ето какъ описува турчинъ Историкъ единъ отъ многото военны походы, които е прѣдприемалъ лично Султанъ Сюлейманъ, прѣзъ дългото разстояніе на царуваніе то си. Ный правимъ това извлечение за любопытство на читателитѣ.

Бѣше 18-й на мѣсеца Мухаремъ 950 (23 Априліа 1543) когато реченный Султанъ остави столицѣтъ за новѣ экспедиціѣ въ Маджарско. Никога другъ пѣтъ не бѣ земаъ по-прѣдпазителны мѣрки и по-голѣмо промыш-